

kommer Samfundet til gode — ved at der er lagt Beslag paa Varen — og ikke den enkelte tilfældige Producent eller Købmand.

Af et æret Medlem er der blevet henpeget paa, at adskillige Taksationer ved Jernbaneanlæg sker paa en Maade, som staar i Strid med, hvad jeg har udviklet som det rigtige. Jeg vil dertil blot sige, at det er mig ikke ubekendt, og de, som jeg maaske maa have Lov til at kalde dem, Tobiesen'ske Principper synes mig ikke at være fuldkommen i Overensstemmelse med Grundlovens strenge Bud. Men er man der kommet ind paa en uheldig Praksis, og er det endogsaa saaledes, som det er oplyst, at man ikke tager Hensyn til de Priser, der kunde faas for Jord lige ved Siden af, er det efter min Mening højst uheldigt, og det bør ingenlunde kunne danne Præcedens ved nærværende Lejlighed.

Den højtærede Minister talte i Anledning af en Stigning i Havrepriserne paa Københavns Børs om, at paa den Maade har Outsidere og maaske andre benyttet Lejligheden til at faa Prisen paa Havre skruet antageligt i Vejret, og der er brugt det Udtryk, at der var „hidført“ en Prisforhøjelse. Man kan overhovedet ikke „hidføre“ en Prisforhøjelse paa anden Maade end ved at købe, og derved løber man altid den Risiko, at Prisen gaar den modsatte Vej. Det er derfor, for at gentage det, en Naivitet at tro, at den Slags Ting er Spekulationsmanøvrer, og at enhver som helst Børspris, der fremkommer, er der noget fordægtigt ved, og derfor er der ogsaa noget naivt i, som Ministeren gør, at tale om en Bestræbelse for Prisforhøjelse, som synes at være Formaalet for Deltagere i denne Diskussion, for hvad vi end siger eller ikke siger her, retter Prisen i det aabne Marked sig efter Tilbud og Efterspørgsel og ved Gud ikke efter, hvad en eller anden her staar og siger om den.

Jeg vender mig nu til Slutning til Resolutionerne. Jeg begynder med den radikale og maa fremdeles hævde, at denne skyder langt over Maalet, idet den ligefrem giver den nuværende Regering et Tillidsvotum paa Grund af dens Kornpolitik og opfordrer den til at fremture med denne Politik til Trods for, at den vækker Misfornøjelse i store Dele af Befolkningen, ja ligefrem krænker disse store Deles Retsfølelse. Vi i Højre synes ikke, at Regeringens Kornpolitik egner sig til et saadant Tillidsvotum. Lad mig blot nævne

en saadan Enkelthed — den er allerede blevet kortelig berørt af den ærede foregaaende Taler — som Regeringens Bygpolitik. Det er dog saaledes, at Regeringen her har vist sig i høj Grad vaklende eller for at bruge den højtærede Ministers egne Ord famlende og ingenlunde kan være Genstand for Ros. 470,000, altsaa henimod $\frac{1}{2}$ Mill., Tdr. Byg er gaaet ud af Landet — for øvrigt oven i Købet til en lidet fordelagtig Pris —, og hvor udmærket vilde det ikke have været, om vi nu havde haft denne halve Million Tønder Byg til vor Raadighed. Den højtærede Minister spurgte, om hans Kornpolitik ikke havde været hensynsfuld. Ja, hvis hensynsfuld er det samme som vaklende og famlende, har den været hensynsfuld. Men hvad enten man bruger en mere smigrende eller en mindre smigrende Betegnelse, det visse er, at det Resultat, der er naaet, og den Usikkerhed, der paa saa mange Maader og Tidspunkter er spredt over den danske Kornhandel, egner sig absolut ikke som Grundlag for et Tillidsvotum.

Naar det — efter min Mening med saa stor Rette — er blevet hævdet af den højtærede Indenrigsminister paa Regeringens Vegne, at her var der en stor Sag, hvor vi netop skulde hjælpes alle, hvor netop alle Partier skulde være med at arbejde, synes jeg, det er mærkeligt, at Regeringspartiet vil søge at gennemtrumfe en Kornpolitik, der af store Dele af Befolkningen rent umiddelbart føles som et Slag mod dens dyrebareste Interesser. Tværtimod synes jeg, Regeringen godt kunde forsvare og dens Værdighed ikke lide noget Skaar ved at modtage den Dagsorden, som jeg paa min Gruppes Vegne har foreslaaet. I den erklærer Tinget sig rede til med Regeringen at drøfte de Veje, der bør følges for at realisere den Synsmaade, som Regeringen selv har valgt som den ledende. Den højtærede Minister sagde, at Regeringen paa ethvert Tidspunkt har været rede til at forhandle. Men der har hidtil ikke været nogen Lejlighed, hvor hele Kornpolitikken saaledes som nu er kommet til samlet Drøftelse. Enkelte Momenter har af og til været Genstand for Forhandling, men Maksimalprisen er et helt nyt Moment, der hidtil ikke har været drøftet her. Jeg mener derfor, at det har sin store Betydning, at Tinget ved Vedtagelse af en saadan Dagsorden erklærer sig rede til at drøfte de Veje, som bør følges. Jeg vil i den Anledning gøre opmærksom paa, hvor besynderligt det er, at til Trods for, at Rigsdagen er inde, sidder Regeringen